

Dertil kommer, at 2den Reservelæges Stilling, som den nu er lønnet, ikke tilfredsstiller de Fordringer, som Foreningen af yngre Læger stiller til en Plads med 3aarig Ansættelse. For altid at kunne faa Pladserne som 2den Reservelæge besatte med kvalificerede Mænd vil det sikkert være nødvendigt at forhøje Begyndelseslønnen til 3,000 Kr. og ansætte 2den Reservelæge paa ubestemt Tid, ligesom 1ste Reservelæge, saaledes at han bliver berettiget til Pension efter Lov af 19. April 1907.

Det maa paa den anden Side betragtes som billigt, at 1ste Reservelæge, der i Overlægens Fraværelse skal fungere i dennes Sted, ogsaa med en Del administrative Forretninger, lønnes noget højere end 2den Reservelæge. Dertil kommer, at medens Anstaltens 1ste Reservelæger tidligere havde en Del privat Praksis, have Forholdene nu forandret sig saaledes, at de fleste af dem kun have ganske ubetydelig Adgang til at søge privat Erhverv.

Det foreslaas derfor, at *1ste Reservelæges Løn* forhøjes fra 3,200 Kr. (stigende til 4,000 Kr.) til 3,600 Kr. (stigende til 4,400 Kr.), *2den Reservelæges* fra 2,400 Kr. (stigende til 3,200 Kr.) til 3,000 Kr. (stigende til 3,600 Kr.), og at 2den Reservelæge fremtidig bliver fast ansat med Pensionsret efter 10 Aars Tjeneste.

Justitsministeriet, som har forelagt Indstillingen til Erklæring af Sundhedsstyrelsen, der i alt væsentligt har godkendt den, kan i og for sig ogsaa godt tiltræde Forslaget, hvad dets Hensigt angaar, men har store Betænkeligheder med Hensyn til Gennemførelsen paa det nuværende Tidspunkt. Det er nemlig meget betydelig forøgede Udgifter, det kommer til at dreje sig om. Alene Lønudgiften vil stige med ca. 60,000 Kr. aarlig, hvis man følger Forslaget fuldt ud, foruden at en Del andre Konti ville blive paavirkede i stærkt opadgaaende Retning (Bespisning, Brændsel o. s. v.), saa at man meget nemt risikerer at komme op paa en aarlig Merudgift af ca. 90,000 Kr. Dertil kommer, at der til Nybygninger, som udelukkende ere foranledigede af Plejereformen, foreløbig vil medgaa mere end $\frac{1}{2}$ Million Kroner, disse Bygningers Montering, Vedligeholdelse m. m. — i alt en ganske anseelig Sum, som Staten, i alt Fald for Øjeblikket, næppe har Raad til at ofre paa en bedre Uddannelse af Plejepersonalet.

Medens man altsaa paa det nuværende Tidspunkt ikke ser sig i Stand til at tiltræde Anstaltens Forslag, som det foreligger, finder man dog Betænkelighed ved helt at afvise det. I de efterfølgende Budgetter er man gaaet med til de foreslaaede Lønningsforhøjelser for Plejepersonalet, saaledes som det for Tiden findes paa Anstalterne, fra 1. November 1911 at regne, medens man modsætter sig den foreslaaede Forøgelse indenfor Plejepersonalet, ligesom man ikke finder det muligt at ofre ca. 60,000 Kr. om Aaret paa at forbedre 3die Forplejningsklassens Kost med Formiddagskaffe. Man har heller ikke ment at kunne imødekomme Andragendet, for saa vidt det angaar en Forøgelse af Løgelønningerne og en Ændring af 2den og 3die Reservelægernes Stilling med Hensyn til fast Ansættelse, Adgang til Pension og lignende.

Naar man har strakt sig saa vidt finansielt at muliggøre Reformen for det nuværende Plejepersonale, er det sket i Erkendelse af Rigtigheden i de Motiver, der ligge til Grund for Direktionernes Indstilling: den bedst mulige Uddannelse og de gunstigst mulige økonomiske Kaar, hvorved Plejevirkomhedens Udøvere ville blive højnede som Stand til Gavn for den vigtige Samfundsgerning, de røgte.

Men skal der være Haab om at kunne skride til en Plejereform i nogenlunde det foreslaaede Omfang, bør det i alt Fald ske successivt og i Forening med en Forhøjelse af de nuværende Patientplejetakster, hvilken sidstnævnte Foranstaltning dog ogsaa rummer sine Farer og Betænkeligheder, set fra et samfundsmæssigt Standpunkt.

Da der altsaa her er givet de Principer, hvorefter Anstaltens Budgetter ere opstillede, finder man det ufornuddent at gøre Bemærkning derom ved hver enkelt Anstalt.